

зображення. Деякі Застосування мобільних технологій у навчання 157 генератори дозволяють обирати колір, розмір, рівень корекції помилок і деякі інші додаткові параметри [2].

Отже, використання QR-кодів на уроках в початкових класах можна розглядати як інноваційну мобільну технологію, що дає можливість оптимізувати навчальний процес, осучаснити його, зробити цікавим, змістовним, продуктивним та швидко отримувати доступ до потрібної інформації.

Список використаних джерел

1. Ісько Я. О. QR-коди та можливості їх використання у навчальному процесі у ЗНЗ / Я.О.Ісько. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eprints.zu.edu.ua/28251/1/%D0%86%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE1.pdf>
2. QR-Коди в освіті [Електронний ресурс] /А. Скрипка– Режим доступу <http://www.edutainme.ru/post/qr-kody-v-obrazovanii/>

ШУТКА Н.С.,
ВАГЕРИЧ К.Ф.,
ТОВКАНЕЦЬ Г.В.,
Мукачівський державний університет, Україна

АНАЛІЗ ЕФЕКТИВНОСТІ СПІЛКУВАННЯ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ У ПРОЦЕСІ ДІАЛОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ

Кардинальні зміни в суспільно-політичному та економічному житті суспільства ставлять перед системою освіти цілу низку нових завдань, які визначені Державною національною програмою «Освіта», Законом України «Про освіту», Конституцією України, «Національною стратегією розвитку освіти в Україні на період до 2021 року». Вирішення цих завдань залежить від послідовної демократизації та гуманізації стосунків учасників педагогічного процесу, що в свою чергу вимагає переходу від монологічного до діалогічного характеру спілкування вчителя з учнями. У зв'язку з цим діалогічність у педагогічній взаємодії набуває особливого значення.

До оволодіння діалогічною майстерністю закликали вчителів відомі вітчизняні педагоги-просвітителі минулого: О. Духнович, М. Пирогов, К. Ушинський, М. Корф. Непересічні думки щодо спілкування вчителя з учнями висловлювали Х. Алчевська, А. Волошин, Б. Грінченко, М. Драгоманов, Т.Лубенець, С. Русова, І. Стешенко, Я.Чепіга.

Зміст педагогічної майстерності, шляхи та засоби вдосконалення вмінь професійного спілкування вчителя знайшли відображення у працях А. Макаренка та В. Сухомлинського. Наявні підходи до вивчення діалогу в дослідженнях О. Бодальова, П. Ковальова, К. Роджерса та інших свідчать про те, що склалося два узагальнених уявлення про його сутність. Одні автори розглядають діалог як безпосереднє мовленнєве спілкування двох людей, підкреслюючи специфічність такої форми спілкування, зумовлену спеціальними зусиллями двох суб'єктів і спрямовану на його розвиток. Адаже мова як засіб спілкування виникла і сформувалась історично у процесі розвитку людського суспільства, з його потреб.

Інші вважають, що взаємодія двох суб'єктів сама по собі ще не є діалогом: останній виникає там, де є взаємодія двох різних змістовних позицій [2, с. 27].

Нами було проведено пілотне дослідження щодо ефективності спілкування майбутніх вчителів початкової школи у діалогічній взаємодії. Опитування проводилося на базі Мукачівського державного університету серед студентів спеціальності «Початкова освіта» (скорочена програма) ОС «Бакалавр», які уже мають певний досвід педагогічної діяльності та серед студентів спеціальності «Початкова освіта» Гуманітарно-педагогічного коледжу Мукачівського державного університету.

Респондентам запропоновано 10 запитань, на які потрібно було дати відповіді у формі відмітки на позначені категорії: «Чи часто до Вас звертаються на вулиці сторонні люди?», «Якого стилю спілкування Ви дотримуетесь?», «Чи часто Ви посміхаєтесь своєму співрозмовникові?», «Опинившись у скрутному становищі, чи шукатимете Ви допомоги в інших?», «Ви чекаєте на лікаря в довгій черзі. Чим займатиметесь?», «Чи любляете Ви ходити в гості?», «Ви зайняті, а Вам телефонує мама учня. Що робитимете?», «Ви зустріли випускника Вашого класу через тривалий час. Про що говоритимете?», «Чи пам'ятаєте Ви дні народження Ваших учнів, друзів?», «Чи любляете Ви тварин?».

За результатами нашого дослідження виявлено, що більшість респондентів (18 з 22 – 81% опитаних) навчилися активно підтримувати розмову, можуть на основі діалогічного мовлення привернути до себе людей, що свідчить про ефективність їхнього спілкування (високий рівень ефективності спілкування у діалогічній взаємодії); 14% – яким слід розвивати комунікативні якості, що допоможе оптимізувати їхнє діалогічне мовлення (середній рівень ефективності спілкування у діалогічній взаємодії); 5% – студенти, яким складно встановлювати діалогічну взаємодію, оскільки вони цілком заглиблені у справи (низький рівень ефективності спілкування у діалогічній взаємодії).

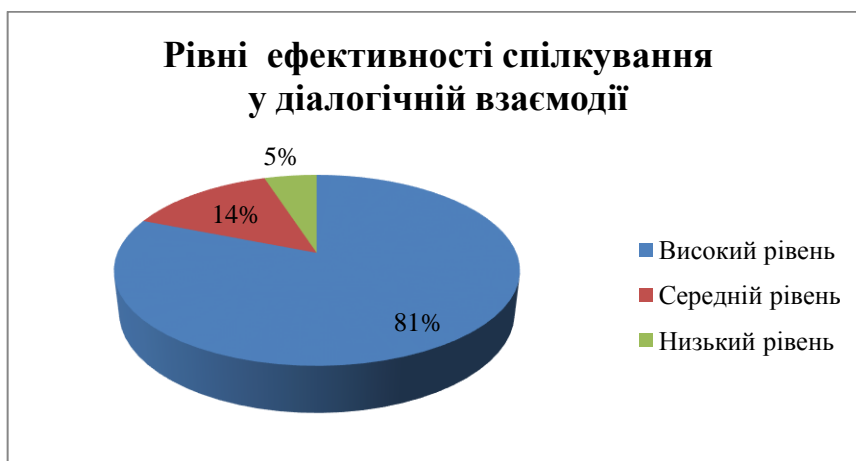

Рис.1. Результати визначення рівнів ефективності спілкування у діалогічній взаємодії (за результатами формуючого експерименту)

Узагальнення підходів до стратегії розвитку діалогічності у професійній діяльності засвідчує, що для успішності реалізації діалогічної взаємодії в освітньому процесі важливою є готовність педагога до такої взаємодії, яка включає:

усвідомлення власних потреб, вимог суспільства, колективу; розуміння комунікативної задачі, яку слід розв'язати; визначення на основі особистісного досвіду щодо очікуваного результату діяльності найбільш ймовірних способів розв'язання комунікативних задач.

Список використаних джерел

1. Вагерич. Н.С. Діалогічний підхід у професійній підготовці майбутнього вчителя початкової школи як педагогічна проблема Товканець Г.В., Вагерич. Н.С. // Науковий вісник Мукачівського державного університету. Серія: Педагогіка та психологія: збірник наукових праць. – Мукачево, 2019.– С. 113-116.

2. Каган М. С. Общение как ценность и как творчество / М. С. Каган, А. М. Эткин // Вопросы психологии. – 1988. – № 4. – С. 25–34.

3. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>

4. Товканець Г. В. Перцептивні аспекти педагогічної взаємодії / Г. В. Товканець // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Педагогіка. Соціальна робота». – 2018. - Вип. 1(42). – С. 242–245.

ЩЕРБАН Т. Д.

Мукачівський державний університет, Україна

ГОБЛИК В. В.

Мукачівський державний університет, Україна

ПРОБЛЕМА ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ ДО МАЙБУТНЬОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сучасного спеціаліста характеризує таке поняття, як професіоналізм. Фундаментальними структурними утвореннями професіоналізму є: знання предмету діяльності; методологія професійного мислення; достатній досвід діяльності; творчий характер; уміння пошуку оптимальних варіантів виконання завдання; наявність чіткого орієнтувального образу стратегії і тактики виконання діяльності [1].

Головною рушійною силою процесу професійного становлення молодого спеціаліста є наявність певного протиріччя між професійною підготовкою, одержаною ним у вузі, попередніми уявленнями про роботу, працю, соціальними і соціально-психологічними сподіваннями та реальними вимогами, конкретними умовами професійної діяльності, повсякденною практикою [2].

Отже важливе завдання, яке повинні вирішувати вищі заклади освіти - це формування готовності випускників до майбутньої практичної діяльності. Мета даного дослідження - розглянути деякі аспекти процесу формування готовності у студентів до майбутньої професійної діяльності.

Готовність до професійної діяльності поділяємо на види – професійна та психологічна. Розглянемо особливості та зміст кожної з них.

Професійна готовність – це «здатність діяти професійно», тобто вміти швидко і оперативно приймати доцільні рішення у постійно мінливих умовах. Професійну готовність складають професійні знання, практичні навички, професійні

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>